

Lábam alatt hamis föld.
Járásról képzelvek,
holott
lengek az űrben.

Éber álom lenne mindaz,
ami itt tart?
Ami nem enged elaludni?
Ami még liktet
bennem,
miattam,
értem?

Nincs az a sóhaj,
mely könnyítene.
Kilehelné a kilehelhetőt.

Vagyok,
akár a köd.
Oszlás előtt.

Még nem kelt föl a nap.
Fülelem a világ éjjeli csöndjét.
Azt, ahogyan
töröm,
morzsolom,
őrölöm –
megszokhatatlan.

Meddig zavar
– és milyen ütemben –
ez?

Hallgatom.
Lassan.
Lassulón.
Fogyón.
Éberem.
Már-már
végtelenül.

Egy álmon innen –
akár egy álomban.

Sodrásban

Sodorj valamit
 vagy valakit
 el!
Odaát
 a hiány is könnyebb.
Elfüstölög
 a szádon
 át,
ami még
 foglalkoztat.
Vagy nem is?
Sodorj!
 Hogy ne fájjon.
Vagy csak másnak.
Annak, aki nálad
 elesettebb.
Így leszel boldog?
Így a füsttel
 sodor a szél
 is
egyre
 messzebb.

Kiegyenlítés

Teremts harmóniát, amikor
 minden szét akar esni!
Amikor a léted nem számít,
 csak legyen egy plecsni,
mely igazol!
Legyen papíron, valahol
 egy fiók mélyén,
mert ebből még látszik, hogy
 vagy valaki, és bármikor
más lehetnél.

De itt mi más lehetnél?
És mi mást tehetnél?:

Próbálj harmóniára törekedni!

Gyermekpercek

*Eső, eső, eső...
Második már a szárnyom.
Tapicskol és Isten ő.
A tócsát fröccsenni látom.*

*Napfény, napfény, napfény...
A világ ragyogásban.
Maszatol még az ingén –
a szakadást meg ne lássam.*

*Este, este, este...
Kertek alatt egy álom.
Csillagport szór magára,
hogy nyugalmat így találjon.*